

A feladat egészét átfogó segítség

A fejlődő országok egyházai nem oszthatják részekre a gondjaikra bízott emberek életét: egy társadalmi-gazdasági és egy erkölcsi-vallásos részre. Ezért nem oszthatják munkájukat szorosan vett társadalmi és szorosan vett vallási tevékenységre. Legtöbb tevékenységükhöz szükségük van a mi segítségünkre. De ekkor beleütköznek abba a furcsa választóvonalba, amelyet a nyugati intézmények és hittestvérek a „fejlődést előmozdító munka” és a „misszió” között vontak. Nehezen értik meg ezt. „Miért nem indultok ki az ember teljes szemléletéből, úgy, ahogy ez megvan a segítségeteket kérő egyházakban?” (Etiópiából) „Miért nem segítetek minden szempontból megvalósítani misszionáriusi feladatunkat?” (Dery ghanai érsek) Ilyen kérdéseket szegeznek nekünk a fiatal egyházak szóvivői, s ezek komoly meggondolást kívánnak meg tőlünk. Amikor a fiatal egyházak segítségünket várják, éppen abból a célból, hogy egyházként élhessenek, akkor nekünk bőkezűen meg kellene adni ezt a segítséget. Joggal állíthatjuk, hogy a holland egyház a múltban nem főszenykedett e kért segítséggel. Így fog tenni az elkövetkező időben is, bár személyi támogatásunk föltétlenül csökkenni fog. De minthogy a misszionáriusok és segítők igénye is csökken, ez nem túlságosan súlyos probléma. Mindamellet sok vidék még sürgetően kér ilyeneket. Reméljük, a következő időkben is lesznek fiatalok, akik segíteni akarják a tengerentúli egyházakat evangelizáló feladatukban, papi minőségben is, ha igény van rá. A korosabb misszionáriusokkal együtt el kell érniük, hogy a munka tovább folyjék mindaddig, míg a fiatal egyházaknak már nincs szükségük erre a támogatásra.

ISTEN ORSZÁGÁNAK TERJEDÉSE AZ EGYHÁZATYÁKNÁL

Aranyszavú Szent Péter (406 k. — 450 k.): Sermo 98.

Hallottátok ma, testvérek, hogyan hasonlítattott össze a mustármaggal a mennyek országának egész nagysága. Hogy lehet az, hogy akkora hatalmat egy ilyen kicsi, legkisebb, sőt legeslegkisebb hasonlat magában foglal? Mert így szólt az Úr: „Mihez hasonló az Isten országa és mihez hasonlítsam azt?” (Lk 13,18) Midőn azt kérdi: mihez hasonló . . . , megmutatja, hogy maga is keresgél hasonlat után. Hát maga az Ige is keresi a hasonlatot, Ő, ki a tudás forrása, a tanítás folyama, ki mindenki szívét öntözi, értelmét megnyitja, lelkét tágítja? De halljuk csak, mit talált. „Hasonló a mennyek országa — így szólt — a mustármaghoz.” Az égen és földön hiába keresgélvén, nem talál mást, csak a mustármagot, amelybe belefoglalja az égi uralom egész hatalmát? A mustármag kicsinységébe zárja bele azt az országot, mely egyedülállóan hatalmas, örökké boldog, istenségtől ragyogó, szétárad az egész égen, és elterjed az egész földön? — „Hasonló a mennyek országa a mustármaghoz.” Ez a hívek minden reménye? Ez legfőbb vágyakozásuk? Ez az a boldogság, melyet a szűkek a megtartóztatás hosszú fáradaimaival szereznek? Ez az a dicsőség,

amelyet a vértanuk vérük ontásával nyernek el? Ez az, amit szem nem látott, fül nem hallott, ember szívébe fel nem hatolt? (1Kor 2,9) Ez az, amit az Apostol megígért az Isten szeretőknek? Testvérek, ne inogjunk meg könnyen az Úr szavai miatt, mert ha „az Isten oktalansága bölcsebb az embereknél, és az Isten gyöngesége erősebb az embereknél” (1Kor 1,25), Istennek ez a legkisebb teremtménye fenségesebbnek tűnik fel a világ egész nagyságánál; ha ezt a mustármagot úgy vetjük el szívünkbe, hogy a megértés nagy fájává nő bennünk, és az értelem egész magasságában felmelkedik az égbe, és a tudás ágait szétterjeszti, akkor magjának egész tüze bennünk lobog, és lángol szívünkben, és gyümölcsének megízlelésével tudatlanságunkat teljesen megszünteti.

„Hasonló a mennyek országa a mustármaghoz.” Krisztus a mennyek országa, aki mint a mustármag, a Szűz testének kertjébe ültetve, az egész világon a kereszt hatalmas fájává nőtt és gyümölcse oly édességet adott, mikor a szenvedés megtörte, hogy minden élő az Ő érintésétől nyert ízt és fűszert. Mert ahogy az ép mustármagban el van rejtve annak ereje, s csak akkor tűnik ki igen erősen, ha széttrörik, így Krisztus Testét is meg kellett törni, ha nem akarta erejét rejtegetni. Mi is Testvérek, törjük meg ezt a mustármagot, ha meg akarjuk erejét érezni ebben a hasonlatban. Krisztus a király, mert tőle ered minden uralom; Krisztus az ország, mert Benne van az ország minden dicsősége; Krisztus ember, mert az egész ember benne állítatik helyre; Krisztus a mustármag, mert az Isten egész nagysága az ember csekélységébe rejtetik. És mit mondjunk még? Mindent Ő teremtett, hogy önmagában megújítson mindent. Krisztus, az ember, vette a mustármagot, azaz Krisztus, az ember, vette az Isten országát, amelyet mindig bírt Krisztus, az Isten; és elvette kertjében, azaz az Egyházban, Jegyeseiben. Ezt a kertet gyakran emlegeti az Énekek Énekében, mondván: bezárt kert. Az Egyház kertje az Evangélium ekevasa nyomán az egész földre kiterjed, körül van kerítve a fegyelem karóival, az apostolok munkája nyomán minden gaztól meg van tisztítva, a hívek ültetvényeitől, a szűzek liliomaitól, a vértanuk rózsáitól, a hitvallók üde zöldjétől ékes, örök virágokkal illatozó. Tehát ilyen mustármagot vetett kertjébe Krisztus, midőn megígérte országát, amely a pátriárkákon alapul, a prófétáknál született meg, az apostolokban nőtt, az Egyházban hatalmas fává lett, sok ágat hajtott az adományokban, amelyeket így sorol fel az Apostol: „Egyiknek a bölcsesség beszéde adatik, a másiknak a tudomány beszéde, ennek a gyógyítások adománya, annak csodatevő hatalom, ennek a prófétálás, annak a szellemek megítélése, amannak nyelvek nemei”. (1Kor 12,8-10)

Hallottátok, Testvérek, hogy az a mustármag micsoda fává sarjadt, hallottátok, milyen gyökereket eresztett, hallottátok, hogy hány és milyen ágakat hajtott, amelyeken az ég és nem a levegő madarai, a bölcsesség és okosság szárnyaival, a hit biztonságával nyugosznak. És halljad te is, ha nem akarsz félni a földi vadaktól, ha ki akarod kerülni a ragadozó madarakat, a falánk keselyűket, azaz a levegő madarait: minden gonosz szellemet; emelkedj fel

a földről, hagyd el a földieket, vedd a megjövendőlt galamb ezüstös szárnyait (Zs. 67,14), vedd az isteni Nap fényétől ragyogó szárnyakat, repülj fel aranyos fényben, hogy végre megnyugodjál az ilyen hatalmas ágak közt, minden hurokból végkép kiszabadulva, mert ily hatalmas repüléssel ily nyugodt helyre találtál.

(Keresztény Remekírók 13, 90—93)

Szent Patrik püspök (385 k. — 461) Confessio-jából (Cap. 14—16.)

Szüntelen hálát adok Istenemnek, aki megkísértetésem napján megőrzött a hűségben, úgyhogy ma bizalommal ajánlhatom fel neki az áldozatot, élő áldozatul lelkemet Uramnak, Krisztusnak, aki minden szorongatásomban megtartott. Elmondhatom: Ki vagyok én, Uram, vagy mi a hivatásom, hogy ennyire befödöttél istenségeddel? hogy ma állandóan ujjongjak a népek között, és magasztaljam nevedet mindenütt, nemcsak a kedvező dolgokért, hanem a viszontagságokban is; hogy ami csak velem történik, akár jó, akár rossz, egyenlőképpen fogadom, és mindig hálát adjak Istennek, aki megmutatta nekem, hogyan higgyek benne, a kétségbevonhatatlan, vég nélküli Istenben, és meghallgatott; hogy én, a tudatlan, a végső időkből merészkedhettem hozzáfogni ehhez a szent és csodálatos munkához, utánozva azokat, akikről az Úr már régen előre megmondotta, hogy hirdetni fogják Evangéliumát, „bizonyosságul minden népnek.”

Honnét áradt belém ez a bölcsesség, amely nem volt bennem, hisz sem napjaim számát nem ismertem, sem Istenről nem tudtam? Honnét utána ez a nagy-nagy üdvösséget hozó ajándék, hogy Istent megismertem, megszerettem, úgyannyira, hogy elhagyjam hazámat, szüleimet, és eljőjsek az Evangéliumot hirdetni Írország népének, elviseljem a hitetlenek gyalázását, megvetést és sok üldözést tűrjek el utamon, egészen a bilincsekig, és szerény tehetségemet mások hasznára fordítsam?

És ha méltó lennék rá, kész vagyok életemet is késlekedés nélkül, boldogan adni az ő nevéért, s annak szolgálatára akarom használni mindhalálgig, ha az Úr megengedi. Mert igen nagy adósa vagyok Istennek, aki ekkora kegyelmet adott nekem, hogy általam szülessenek annyian újjá benne, és utána a tökéletességre jussanak; meg hogy mindenütt papokat küldjenek ehhez az ímént megtért néphez, amelyet Isten a föld határaitól hívott meg, a próféták által adott régi ígérete szerint: „Népek jönnek hozzád a föld határaitól, és azt mondják: Hamis bálványokat készítettek atyáink, nincs semmi hasznuk.” És másutt: „A népek világosságául rendeltelek, hogy üdvösségük légy a föld határáig.”

Várni akarok tehát annak ígéretére, aki soha meg nem csal, ahogy az Evangéliumban megígéri: „Jönnek majd napkeletről és napnyugatról, és letelepszenek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal”, amint hisszük, hogy a hívők az egész világból fognak származni.